

Vypraveno

dne 4. 8. 2014

MVCRP00WK56M

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
 dne: ..... 4. 8. 2014 .....
 podpis: .....

V Praze dne 4. 8. 2014
Č.j.: MV-72624-4/VS-2014

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0238r

Rozhodnutí

Ministr vnitra příslušný podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podali

1 – Ukrajina, a jeho manželka

Ukrajina, státní občané Ukrajiny, trvale bytem

(dále jen „žadatel, žadatelka, žadatelé“), právně

zastoupení advokátem

Advokátní kancelář

, rozhodnutí Ministerstva

vnitra ze dne 11.3.2014, č.j.: VS-1781/835.3/2-2013, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o státním občanství“) vyhověno jejich žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), a rozhodl takto:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

Odůvodnění:

Žadatelé požádali o udělení státního občanství České republiky prostřednictvím Úřadu městské části Praha 15. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 25.7.2013. Trvalý pobyt na území České republiky byl žadateli i žadatelce povolen ode dne 5.12.2006, oba jsou státními občany Ukrajiny.

Ze spisového materiálu Ministerstva vnitra mimo jiné vyplývá, že žadatel žije na území České republiky od měsíce února 1997, kdy zde začal podnikat, od 1.6.2012 je zaměstnán v obchodní společnosti A s.r.o., žadatel je jednatelem uvedené společnosti, její jedinou společnicí je dcera žadatelů. Žadatelka se na území České republiky zdržuje od měsíce prosince 1997. V letech 1998 až 2012 podnikala se svým manželem. Od roku 2012 podniká prostřednictvím obchodní společnosti W s.r.o., s tím, že je zároveň jednatelkou a společnicí této společnosti. Žadatelům se z manželství narodila v roce I dcera které bylo v měsíci únoru 2014 Ministerstvem vnitra uděleno státní občanství České republiky. Vnučka žadatelů je rovněž českou státní občankou.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žadatelé splňují podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona o státním občanství.

K dosavadnímu požadavku o předložení dokladu o pozbytí dosavadního státního občanství podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství je nutné konstatovat, že v souladu s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů, (zákon o státním občanství České republiky) se s nabytím účinnosti tohoto zákona dnem 1.1.2014 doklad o pozbytí dosavadního státního občanství od žadatelů nevyžaduje.

Ministerstvo vnitra po pečlivém posouzení důkazů provedených v průběhu správního řízení a po zvážení veškerých podkladů dospělo k závěru, že společné žádosti nevyhoví. Podle platné právní úpravy je věcí správního uvážení Ministerstva vnitra, zda žádosti vyhoví či nikoliv, a to i za předpokladu, že žadatelé splňují všechny zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky tak, jak jsou stanoveny v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra o udělení státního občanství České republiky podali žadatelé prostřednictvím právního zástupce včasný rozklad, ve kterém je namítáno, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1 správního řádu, resp. s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, tzn., že je nezákonné, když v něm absentuje v podstatě jakékoliv odůvodnění zamítnutí žádosti, čímž správní orgán učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným a zároveň překročil meze správního uvážení. Dále je namítáno, že napadené rozhodnutí sice podrobně rekapituluje průběh správního řízení a rekapituluje jednotlivé podmínky pro udělení státního občanství České republiky ve vztahu k žadatelům, s tím, že je zjištěno, že všechny tyto podmínky splňují, načež je v rozhodnutí uvedeno, že se i přesto žádosti nevyhovuje, a to, aniž by byl uveden jediný důvod, na základě jakých skutečností k tomuto rozhodnutí dospěl. Jediný náznak odůvodnění shledávají žadatelé v konstatování Ministerstva vnitra, že: „... v případě obou žadatelů jim právní postavení cizinců s přiznaným povoleným trvalým pobytem v České republice v současné době plně umožňuje bezproblémově zde realizovat veškeré své pracovní a podnikatelské aktivity. Stejně tak jim i v dalších segmentech běžného života umožňuje plnohodnotně zde realizovat své další životní potřeby a aktivity.“ Ani tento náznak odůvodnění však dle žadatelů nemůže obstát požadavkům stanoveným v § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z hlediska žádosti je zcela irelevantní. Zároveň je pak namítáno porušení ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu, neboť dle názoru žadatelů postupoval správní orgán v drtivé většině obdobných případů odlišným způsobem.

Žadatelé dále odkazují na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), a to konkrétně na rozsudek ze dne 18.12.2008, č.j.: 5 As 47/2008, či rozsudek NSS ze dne 31.6.2008, č.j.: 2 As 55/2007, ze kterých dle jejich názoru zcela jednoznačně vyplývá, že: „... správní orgán rozhodující o státním občanství je povinen respektovat zásadu proporcionality či legitimního očekávání.“

Žadatelé pak dále připomínají rozsudek NSS ze dne 4.5.2006, č.j.: 2 As 31/2005, dle kterého nelze plnění povinností vyplývajících z ustanovení zvláštního právního předpisu absolutizovat způsobem, který by byl rozporný se smyslem tohoto ustanovení, např. zcela abstrahovat od závažnosti případného porušení tohoto zvláštního právního předpisu a od okolností podstatných pro zhodnocení této závažnosti či vůbec upustit při úvaze od zohlednění zásady proporcionality. Dle názoru NSS je potřeba určité intenzity porušení povinností, jež mají osoby žádající o udělení státního občanství splňovat, případně musí být shledáno určité riziko pokračování v porušování těchto povinností, aby mohlo být případně přikročeno k zamítnutí žádosti. Žadatelé však zdůrazňují, že v jejich případě dokonce ani nedošlo ke shledání porušení těchto povinností.

Žadatelé se dále nemohou ztotožnit s odůvodněním napadeného rozhodnutí, které paušálně odkazuje na to, že na udělení státního občanství není právní nárok. Uvádějí, že tento závěr je opět v rozporu s rozhodnutím NSS, č.j.: 2 As 55/2007, či č.j.: 2 As 31/2005, kdy NSS zdůrazňuje, že: „... Ministerstvo vnitra nesmí z textu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství dovozovat, že k podmínkám zde uvedeným může připojovat další v textu zákona neuvedené, jak by vyplývalo z absolutizace významu slova lze. Takové volné rozšiřování podmínek udělení státního občanství České republiky úvahou správního orgánu nad rámec zákona by bylo libovůlí.“

Vzhledem k výše uvedenému žadatelé navrhují, aby ministr vnitra napadené rozhodnutí zrušil a sám ve věci rozhodl tak, že se žádosti vyhovuje.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny skutečnosti, argumenty a důkazy, důležité pro rozhodnutí.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že žadatelé splňují podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona o státním občanství, neboť mají povolen trvalý pobyt na území České republiky po dobu nejméně pěti let, nebyli v posledních pěti letech pravomocně odsouzeni pro úmyslný trestný čin, před Úřadem městské části Praha 15 prokázali znalost českého jazyka a plní si své povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky a rovněž povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

Dnem 1.1.2014 nabyt účinnosti zákon č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky). V uvedené souvislosti je nutné konstatovat, že v souladu s ustanovením § 74 tohoto zákona se již od žadatelů nevyžaduje doklad o pozbytí dosavadního státního občanství, který pro udělení státního občanství České republiky předkládali podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství.

Ministru vnitra jsou známa soudní rozhodnutí NSS, která žadatelé v rozkladu zmiňují. Ministr vnitra rovněž žádným způsobem nezpochybňuje zásadu předvídatelnosti práva a zásadu proporcionality, které bezesporu tvoří samotný základ konceptu právního státu.

I přes výše uvedené však ministr vnitra odkazuje na závěry prvoinstančního správního orgánu, že podle právní úpravy stanovené zákonem o státním občanství neexistuje právní nárok pro udělení státního občanství České republiky ani za splnění všech zákonných podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství. V uvedené souvislosti ministr vnitra odkazuje na usnesení Ústavního soudu č.j.: IV. ÚS 586/99 ze dne 8.3.2000, kdy tento ve věci ústavní stížnosti osoby, které byla zamítnuta žádost, ve které namítala, že nemůže obstát odůvodnění zamítnutí žádosti o udělení státního občanství zdůvodněný tvrzením správního orgánu, že na udělení státního občanství není právní nárok, judikoval, že v případech kdy státoobčanský vztah nevzniká ex lege (ze zákona), ale na základě rozhodnutí příslušného orgánu státu, má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené ústavou, ústavními zákony, ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy. Takový postup není rozporný ani s Evropskou úmluvou o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství. Obdobný princip je obsažen v zákonných úpravách o státním občanství i v ostatních zemích světa.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51).

Ministr vnitra konstatuje, že Ministerstvo vnitra v rámci správního řízení o žádosti shromáždilo v souladu se zákonem o státním občanství a správním řádem všechny podklady nezbytné k tomu, aby mohlo o žádosti rozhodnout. Všechny tyto zjištěné skutečnosti jsou pak popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Na základě výše uvedeného a podkladů obsažených ve spisovém materiálu

ministr vnitra rozhodl, že se ztotožní s rozhodnutím Ministerstva vnitra, kterým byla žádost zamítnuta, a proto na návrh rozkladové komise rozhodl o zamítnutí rozkladu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

2/8